

Přeložila Adéla Špínová

ALIX E. HARROW

SPACČÍ
DUM

COO
BOO

Špaččí dům

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Alix E. Harrow
Špaččí dům – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Přeložila Adéla Špínová

ALIX E. HARROW

ŠPAČČÍ
DŮM

COO
BOO

Přeložila Adéla Špínová

STARLING HOUSE

Copyright © 2023 by Alix E. Harrow. All rights reserved

Interior illustrations by Rovina Cai

Cover art © 2023 by Micaela Alcaino

Translation © Adéla Špínová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-267-4046-9

ISBN e-knihy 978-80-267-4047-6 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-4064-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4065-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

mým bratrům

Někdy se mi zdává o domě, který jsem nikdy neviděla. Vlastně ho nikdy neviděl víceméně nikdo. Logan Caldwell tvrdí, že loni o prázdninách u domu zazvonil a zdrhnul, jenomže ten je ještě větší lhář než já. Ve skutečnosti dům vůbec není ze silnice vidět. Jenom železné zuby vstupní brány, dlouhý rezavý pás příjezdové cesty, možná sem tam záblesk vápencových zdí obrostlých zimolezem a šípky. I starobyloou plaketu vepředu napůl pohltil břečtan a písmena jsou natolik zkomolená mechem a zanedbáváním, že je dnes čitelný jenom název:

ŠPAČČÍ DŮM

V časně zimní tmě ale člověk občas spatří jedno rozsvícené okno zářící přes větve platanů. Je to zvláštní světlo: sytě jantarové a chvěje se ve větru, úplně jiné než monotónní pouliční lampa nebo mdle namodralá zářivka.¹ Myslím si, že ze všech světel v oknech, jaká jsem kdy viděla, jenom tohle jediné není napájené uhelnou elektrárnou u řeky.

1 Podle Lylea Reynoldse, technika měření spotřeby energií společnosti Gravelly Power v letech 1987–2017, nebyl Špaččí dům nikdy připojen ani k elektrické síti, ani městskému vodovodu. Telekomunikační společnost se v roce 1947 žalobou domáhala práva umístit na Starlingovic pozemky své stožáry, ale nakonec projekt zastavila po několika ošklivých nehodách, v jejichž důsledku byli tři její zaměstnanci hospitalizováni.

Ve snu je tohle světlo rozsvícené pro mě.

Následuju ho branou ze silnice, po příjezdové cestě, přes práh domu. Měla bych se bát – o Špaččím domě se vypráví historky, takové, jaké lidi říkávají jen potmě a polohlasem za bzukotu lampy na zápraží –, ale ve snu neváhám.

V tom snu jsem tady doma.

To je očividně příliš přitažené za vlasy i pro moje podvědomí, protože právě v tu chvíli se obvykle probudím. Proberu se do polotmy motelového pokoje s hladovou, prázdnou potřebou v hrudi, kterou považuju za stesk po domově, i když asi nemám šanci něco takového poznat.

Zírám do stropu, dokud za svítání nezhasnou lampy na parkovišti.

Dřív jsem si myslívala, že tyhle sny něco znamenají. Začaly zničehonic, když mi bylo asi dvanáct nebo třináct, přesně v tom věku, kdy všechny postavy v mých knížkách začaly objevovat svoje magické schopnosti nebo dostávat šifrované zprávy nebo něco takového – samozřejmě že jsem jimi byla posedlá.

Ptala jsem se ve městě na Špaččí dům, sídlo rodu Starlingů, úplně každého, ale odpovědi mi byly jenom podmračené pohledy úkosem a nádechy přes zaťaté zuby. Lidi z tohohle města mě nikdy neměli zrovna v oblibě – jejich pohledy po mně kloužou, jako bych byla pouliční žebračka nebo přejeté zvíře u silnice, problém, se kterým by se byli nuceni nějak vypořádat, kdyby se na něj podívali zpříma –, ale rod Starlingů mají v oblibě ještě méně.

Považují je za podivíny a mizantropy, rodinu pochybného původu, která se už celé generace odmítá účastnit i těch nejzákladnějších prvků edenské občanské společnosti (bohoslužeb, školní docházky, benefičního pečení pro sbor dobrovolných hasičů) a místo toho trčí zalezlá v tom velkolepém domě, který kromě koronera nikdy nikdo na vlastní oči neviděl. Mají dost

peněz – což obvykle ospravedlňuje skoro cokoli mimo vraždu –, ale nepřišli k nim ani díky uhlí, ani díky tabáku, a nezdá se, že by se k nim mohl někdo dostat sňatkem. Starlingovic rodokmen je šílená změť naroubovaných větví a nových výhonků, plná přivandrovalců a cizinců, kteří se objevili u brány a přivlastnili si jméno Starling, aniž vůbec vkročili do samotného Edenu.

Všeobecně se doufá, že se i s tím svým domem sesunou do propadliny a shnijí na jejím dně, aniž by je někdo oplakával nebo na ně vzpomínal, a – možná – tím město zbaví sto let trvajícího prokletí.

(Na kletby nevěřím, ale kdyby existovalo něco jako prokleté město, vypadalo by sakra podobně jako Eden v Kentucky. Tenhle okres dřív býval na prvním místě v těžbě uhlí v celé zemi, ale teď z něj zbyl jenom vytěžený pás říčního břehu s elektrárnou, popílkovým odkalištěm a dvěma samoobsluhami. Je to ten druh místa, kde zůstávají jenom ti, kdo si nemůžou dovolit odejít, kde voda chutná jako rez a studená mlha, která se od řeky zvedá i v létě, zůstává v proláklínách až dlouho do odpoledne.)

Když mi nikdo o Špaččím domě nechtěl nic říct, vymyslela jsem si vlastní příběh. Ve městě jako Eden se toho moc dělat nedá a neměla jsem ani stejně staré kamarády. Mezi lidmi nikdy nebudete oblíbení, když nosíte oblečení z charitativních kontejnerů a školní potřeby kradete, a můžete se usmívat, jak vychytrale chcete. Ostatní děti vytušily za mými úsměvy hlad a vyhýbaly se mi s animální jistotou, že kdybychom všichni ztroskotali, mě by o šest týdnů později někdo našel, jak si o jejich kosti brousím zuby.

A tak jsem spoustu víkendů trávil vsedě se zkříženýma nohama na motelové matraci, kde jsme s mým malým bráchou vymýšleli historky o domě, ve kterém straší, až jsme byli oba natolik vyděšení, že jsme ječeli při zvuku otočení kliky o tři pokoje dál. Ty nejlepší příběhy jsem zapisovala, vždycky potají po

půlnoci, když Jasper spal a máma byla pryč, ale nikdy jsem je nikam neposlala.² A stejně už jsem s tím dávno přestala.

Jednou jsem o těch snech řekla mámě. Smála se. „Kdybych si tu pitomou knížku přečetla tolikrát jako ty, taky bych z toho měla noční můry.“

Ke čtvrtým nebo pátým narozeninám mi máma dala výtisk *Podzemí* – jedno z těch starých vydání z devatenáctého století s obálkou vázanou v látce barvy pavučin a titulem vyšitým stříbrnou nití. Byla to opotřebená knížka, nejspíš kradená, a na obálce byly zevnitř vepsané cizí iniciály, ale já ji přečetla tolikrát, až se stránky začaly uvolňovat z vazby.

Příběh je docela ohraný – malá holčička (Nora Lee) objeví jiný svět (Podzemí) a následuje řada bizarních dobrodružství. Ani ilustrace nejsou nijak skvělé – je to soubor hrubých litografií někde mezi podivností a děsivostí. Ale pamatuju si, jak jsem na ně zírala, až se mi jejich obrysy vryly zevnitř na víčka: černé krajiny s plíživými, přízračnými Stvůrami, s bledými postavami ztracenými ve změti stromoví, a holčičky propadající se do tajných prostor pod zemí. Dívat se na ně bylo jako vstupovat do hlavy někoho jiného, někoho, kdo věděl to samé co já: že za každým úsměvem číhají ostré zuby a pod hezkou pokožkou světa se skrývají holé kosti.

Obkreslovala jsem jméno autorky konečkem prstu a bezmyšlenkovitě si ho škrábala na okraje nepořádně vedených školních sešitů: E. Starling.

Žádnou jinou knihu nikdy nevydala. Neposkytla jediný rozhovor. Jediné, co po sobě kromě *Podzemí* zanechala, byl ten dům schovaný mezi stromy. Možná právě tohle byl pravý důvod, proč jsem jím byla tak posedlá. Chtěla jsem zjistit, odkud pocházela,

2 Tohle není pravda. Mezi lety 2006 a 2009 Opal v městské knihovně na tiskárně pro zaměstnance vytiskla několik povídek. V roce 2008 jí přišlo odmítnutí z literárního časopisu, kde se psalo, že bohužel neotiskují fantasy, horory „nebo co to má být“.

sama sobě dokázat, že byla skutečná. Chtěla jsem procházet jejím tajným domovem, pohladit si její tapety na zdech, vidět její záclony třepotat ve větru a na chvílku uvěřit, že je to její duch.

Teď to bylo jedenáct let a čtyřicet čtyři dny od chvíle, kdy jsem tu knihu otevřela naposledy. Přišla jsem zpátky z mámina pohřbu, hodila ji do dvojité papírové tašky spolu s poloprázdnou krabičkou cigaret, plesnivým lapačem snů a rtěnkou a všechno to zastrčila hluboko pod svoji postel.

Vsadila bych se, že stránky jsou teď celé zkroucené a zplesnivělé – v Edenu časem shnije úplně všechno.

Pořád se mi o domě rodu Starlingů občas zdává, ale už tomu žádný význam nepřikládám. A i kdyby to nějaký mělo – jsem holka, co vyletěla ze střední, pracuje na částečný úvazek v Tractor Supply, má zkažené zuby a bráchu, který si zaslouží něco lepšího než tenhle smolný a nesmyslný zapadákov.

Sny nejsou pro lidi jako já.

Lidi jako já by měli mít dva seznamy: to, co potřebují, a to, co chtějí. Ten první udržujete krátký, pokud máte dost rozumu, a ten druhý spálíte. Máma na tohle nikdy nepřišla – pořád něco chtěla a snažila se, toužila a dychtila a hledala až do konce –, ale já se učím rychle. Mám jeden seznam o jedné položce a zaměstnává mě ažaž.

Mám dost práce s přesčasy a vybíráním kapes, oblbováním sociálních pracovníků a lámáním mražených pizz napůl, aby se vešly do mikrovlnky, nakupováním levných inhalátorů z pochybných internetových stránek a dlouhé večery trávím posloucháním Jasperova chraplavého, syčivého dýchání.

A pak mám taky tu krémovou obálku, která přišla z nóbl školy na severu, když Jasper napsal srovnávací zkoušky, a spořicí účet, který jsem si založila den poté, co dorazila. Jeho bilanci se mi daří zvyšovat díky řadě důležitých dovedností zděděných po mámě – jako lest, zlodějina, podvod, šarm, vzdorovitý a naprosto nemístný optimismus –, ale pořád to nestačí, abych odsud Jaspera dostala.

Usoudila jsem, že sny jsou jako toulavé kočky, které se vypaří, když je přestanu živit.

Takže už si nevymýšlím příběhy o Špaččím domě ani se neptám ostatních. Nezastavuju se, když procházím kolem brány pozemku ani nezvedám s rozbušeným srdcem hlavu v naději, že zachytím záblesk toho osamělého jantarového světla, které jako by zářilo z nějakého velkolepějšího, podivnějšího světa jenom pro mě. A nevytahuju zpod postele tu papírovou tašku.

Ale někdy těsně před usnutím vidím, jak se po stěnách motelového pokoje plazí stíny stromů, ačkoli venku za oknem není nic než asphalt a plevel. Cítím horký dech Stvůr a následuju je níž a níž do Podzemí.

2

Je šedivý úterní večer uprostřed února a já se po obzvlášť mizerném dni vracím do motelu.

Nevím, co ho vlastně udělalo tak mizerným – byl víceméně stejný jako dny před ním a nejspíš i jako ty následující, jednotvárný proud hodin přerušený dvěma dlouhými pěšími cestami ve venkovním chladu, z motelu do práce a zase zpátky. Jenom jsem musela v práci strávit osm hodin s Lacey Matthews, lidskou obdobou nesoleného másla, a když na konci směny zůstala kasa v minusu, vedoucí se na mě zadíval podezřívavým pohledem, jako by si myslel, že za to můžu já, což byla pravda. Jenom včera sněžilo a nechutné zbytky sněhu se válejí ve škarpách, prosakují mi dírami v teniskách a lepší kabát jsem ráno vnutila Jasperovi. Jenom je mi šestadvacet a nemůžu si dovolit ani pitomou ojetinu.

Mohla jsem se svézt s Lacey nebo jejím bratrancem Lancem, který pracuje po večerech v callcentru. Jenomže Lacey by mi dávala kázání a Lance by zastavil na cestě u hřbitova a sáhl po knoflíku mých džínů a já bych ho nejspíš nechala, protože by to bylo docela fajn a on nemá motel zrovna při cestě, jenomže potom bych ucítila jeho pach na svojí mikině – neurčitý, kyselé nádech připomínající žluté kostky mýdla na záchodech u benzínky – a zmocnila by se mě apatie tak hluboká, tak dokonale tupá, až bych měla nutkání vytáhnout zpod postele tu tašku, jen abych se přesvědčila, jestli ještě vůbec dokážu něco cítit.

A tak jdu pěšky.

Z práce do motelu to mám šest kilometrů – anebo pět, když si to zkrátím odbočkou za městskou knihovnu a řeku přejdu po starém železničním mostě, což mě vždycky uvrhne do zvláštní mrzuté nálady.

Projdu okolo blešáku a karavanového kempu, druhé samoobsluhy a mexické restaurace, která v budově vystřídala pobočku Hardee's, než sejdu ze silnice a zamířím podél železniční trati na pozemky Gravelových. V noci je elektrárna skoro pěkná, trochu jako velké zlaté město rozzážené tak, až barví oblohu dožluta a vrhá za vás dlouhý stín.

Pouliční lampy bzučí. Špačci cvrlikají. Řeka si prozpěvuje.

Starý železniční most už před lety vydláždili, ale já ráda chodím těsně u kraje, kde z něj trčí konce pražců. Když se podíváte dolů, spatříte v mezerách proud řeky Bahenky jako černé zapomnění, a tak se radši dívám výš. V létě jsou břehy tak zarostlé zimolezem a popínavou révou, že nevidíte nic než zelenou, ale teď přede mnou zřetelně vystupují hrboly a dolíky, zářez staré důlní šachty.

Vzpomínám si na ni ještě jako na zející černou tlamu, ale město ji nechalo zabednit poté, co se parta dětí vyhecovala za cedule se zákazem vstupu. Už před nimi tam šla spousta lidí, jenomže ten večer se zvedla vysoká mlha – mlha v Edenu je prudká a hustá, tak těžká, až ji skoro slyšíte klusat vedle sebe – a jedno z dětí tam muselo zabloudit. Tělo se nikdy nenašlo.³

Řeka teď zpívá hlasitě, sladce jako siréna, a já si začnu bezděčně pobrukovat s ní. Ta studená černá voda dole mě vlastně neláká – sebevražda je jako složení karet a já se nevzdávám –, ale pamatuju si, jaké to tam dole bylo mezi kostmi a havětí na dně: tak tiché, tak vzdálené vši námaze, dřině a pachtění po živobytí.

Jenom jsem unavená.

3 Willy Floyd (13 let) se ztratil 13. dubna 1989; stará šachta byla zabedněna čtyři roky předtím, než se narodila Opal. Je možné, že se jí o tom jenom zdálo a spletla si sen se vzpomínkou.

Tohle je nejspíš něco, co by pan Cole, školní výchovný poradce, nazval „životní krizí“, při které bych měla „kontaktovat svou podpůrnou síť“, jenomže já žádnou takovou síť nemám. Mám Bev, majitelku a provozovatelku motelu Zahrada Eden, která nás musí nechat bydlet v pokoji číslo 12 bezplatně na základě nějaké pochybné dohody s mámou, ale nemusí se jí to líbit. Mám Charlotte, místní knihovnici a zakladatelku Společnosti pro historii okresu Muhlenberg, která byla tak hodná, že mi nezakázala vstup, když jsem použila falešnou adresu k získání čtenářského průkazu a prodala na internetu štos DVD z knihovny. Místo toho mě požádala, abych už nic takového nedělala, a dala mi hrnek kafe tak sladkého, až mě z něj rozbolely zubní kazy. Mimo tyhle dvě už je tu jenom ta kočičí potvora – zákeřná tříbarevná kočka, která se usídlila mezi motelovými popelnicemi – a můj brácha.

Chtěla bych si promluvit s mámou. Její rady byly vždycky příšerné, ale mně je teď už skoro stejně jako jí, když umřela. Představuji si, že by to bylo jako bavit se s kamarádkou.

Mohla bych jí říct o akademii Stonewood. Jak jsem tam poslala výpisy Jasperových výsledků a vyplnila všechny formuláře, jak jsem je potom umluvila, aby mu drželi od příštího akademického roku místo, pokud zaplatím školné do konce května. Jak jsem je ujišťovala, že to nebude problém, a mluvila radostně a s lehkostí, přesně jak mě to učila. Jak musím během příštích tří měsíců dostat svoje životní úspory na čtyřnásobek s prací za minimální mzdu, kde pečlivě hlídají úvazek pod třicet hodin týdně, aby vám nemuseli platit zdravotní pojištění.

Ale já si cestu najdu, protože musím, a když musím, klidně projdu peklem naboso.

Ruce mám studené a ve světle displeje mobilu vypadají modře. čau holomku jak jde ta recenze na knížku

skvěle, odepíše Jasper spolu s dost podezřelým množstvím vykřičníků.

fakt? co je tvoje teze? Nedělám si starosti doopravdy – můj brácha je skutečně odhodlaný a chytrý, čímž si dokázal získat každého učitele ve veřejném školství i přes jejich obvyklá očekávání od kluků s hnědou pletí a kudrnatými vlasy –, ale popichování mi zvedá náladu. Řeka mi hned v lebce zpívá tišeji.

moje teze je že si dokážu do pusy nacpat čtrnáct marshmallows najednou

a všichni v týhle knížce potřebujou dlouhý sezení u pana colea

Představuju si Heathcliffa nahrbeného na jedné z prťavých plastových židlí u výchovného poradce s pomačkanou příručkou o zvládání vzteku v rukou a pocítím zvláštní záchvěv soucitu. Pan Cole je hodný člověk, ale netuší, co dělat s lidmi vychovanými na rubové straně pravidel, kde je svět temný a nedbá zákonů, kde přežijí jenom ti prohnaní a krutí.

Jasper není ani prohnaný, ani krutý, což je jenom jeden z tisíce důvodů, proč ho odsud musím dostat pryč. V seznamu důvodů má tenhle místo hned pod kvalitou vzduchu, vlajkami Konfederace a smůlou, která se za námi plíží jako zlý pes, co nám chňape po patách. (Na kletby nevěřím, ale kdyby existovalo něco jako prokletá rodina, vypadala by hodně jako my.)

to není teze. Prsty se mi zadrhávají o pavučinu prasklin, která se mi táhne po displeji.

pardon ale co že jsi měla ve druháku z jazyka??

Můj smích visí ve vzduchu jako bělavý duch. vyšla jsem s průměrem 4,0 ze Školy Naser si.

Drobná odmlka. klid. zítra je burza zaměstnání, nikdo nebude vybírat eseje.

Burzu zaměstnání jsem nesnášela, když jsem ještě chodila do školy. Tady kolem žádná práce není, leda vdechování pevných částic v elektrárně, takže je tam jenom stánek vládní organizace AmeriCorps a někdo z baptistické misie rozdává letáčky. Hlavní atrakce přijde na konci, kdy na pódium vystoupí Don Gravelly, výkonný ředitel Gravelly Power, a přednese nesnesitelnou řeč o poctivé práci

a duchu Ameriky, jako by sám nezdědil svoje jmění do posledního centu po starším bráchovi. Všichni jsme si s ním museli potřást rukou, když jsme odcházeli z tělocvičny, a jakmile jsem přišla na řadu já, cukl sebou, jako by si myslel, že chudoba může být nakažlivá. Jeho dlaň na dotek připomínala čerstvě oloupané vařené vejce.

Z představy, jak Jasper potřásá tou ulepenou rukou, se mi rozpaluje kůže a ježí chlupy. Jasper nepotřebuje poslouchat žádné pitomé proslovy ani si brát domů letáčky, protože nezůstane trčet v Edenu.

zavolám paní hudsonové a řeknu, že máš horečku, na burzu kašli
Ale Jasper odepíše: ne, v pohodě

Naše konverzace utichne, zatímco se odkláním od řeky a mířím vzhůru. Nade mnou se táhne elektrické vedení a stromy houstnou, až zaclánějí výhled na hvězdy. V téhle části města není žádné veřejné osvětlení.

kde jsi teď? mám hlad

Podél cesty se teď táhne zeď, jejíž cihly jsou poseté důlky a otlučené stářím a malta mezi nimi se drolí pod plazivými výhonky psího vína a jedovatce. právě procházím kolem sídla starlingů

Jasper odpoví smajlíkem s kapající slzou a písmeny RIP.

Pošlu mu prostředníček a strčím si mobil zpátky do kapsy u mikiny.

Měla bych spěchat domů. Měla bych držet oči upřené k bílému pruhu namalovanému na silnici a mysl ke spořicímu účtu pro Jaspera.

Jenomže jsem utahaná a prochladlá a znavená něčím, co sahá hloub než ke svalům a kostem. Moje nohy zpomalují. Oči se mi stácejí vzhůru a hledají v setmělém hvozdu záblesk jantaru.

A tady je: jediné vysoké okno zlatě zářící do soumraku jako maják, který se zatoulal příliš daleko od pobřeží.

Až na to, že majáky vás mají varovat, abyste se nepřibližovali, ne vás vábit k sobě. Přeskočím strouhu u krajnice a táhnu ruku po zdi, dokud cihly nevystřídá chladné železo.

Brány Špaččího domu z dálky moc nápadné nejsou – je to jen hustá změť kovu napůl sežraného rzí a břečťanem, kterou zajišťuje visací zámek tak obrovský, až působí skoro hulvát-sky –, ale zblízka rozeznáte jasnější tvary: pracky s drápy a nohy s příliš mnoha klouby, šupinaté hřbety a tlamy plné zubů, hlavy s dutými prolákladlinami místo očí. Slyšela jsem o nich lidi mluvit jako o ďáblech nebo, což zní ještě pohrdavěji, o *moderním umění*, ale mně připomínají Stvůry z *Podzemí*, a to je jenom mírný způsob, jak říct, že jsou strašidelné jako samo peklo.

Pořád přes bránu vidím záři z okna. Přikročím blíž, vpletu prsty mezi otevřené čelisti a stočené ocasy, hledím vzhůru k tomu světlu a dětinsky si přeju, aby svítilo pro mě. Jako lampa na verandě, rozsvícená, aby mě po náročném dni přivítala doma.

Nemám domov, nemám žádnou lampu na verandě. Ale mám, co potřebuju, a to stačí.

Jenom občas, pánbůh mi pomáhej, chci něco víc.

Jsem teď k bráně tak blízko, až se můj dech na studeném kovu sráží do kapiček. Víím, že bych se měla pustit – tma se prohlubuje, Jasper potřebuje večerí a nohy mi tuhnou zimou –, ale stojím dál, zírám a šířá mě hlad, který nedokážu ani pojmenovat.

Napadne mě, že jsem měla pravdu: sny jsou přesně jako toulavé kočky. Když je nekrmíte, jsou čím dál hubenější, chytřejší a ostřejší a vyrazí vám po krční tepně, když to nejméně čekáte.

Neuvědomuju si, jak pevně bránu svírám, dokud neucítím kousnutí železa a pak horkou vlhkost krve. Kleju nahlas, otírám si ránu rukávem od mikiny a přemýšlím, kolik si asi poliklinika účtuje za očkování proti tetanu a proč vzduch najednou tak silně a sladce voní – když mi najednou dojdou dvě věci.

Zprv, že světlo v okně zhaslo.

A zadruhé, že na opačné straně brány Špaččího domu někdo stojí.

Špaččí dům nezná žádné návštěvy. Nekonají se tu žádné soukromé večírky, nechodí sem příbuzní, nejedí sem opraváři ani doávky se zásilkami. Občas si nějaká partička středoškoláků v záchvatu hormonální frustrace navymýšlí, jak přelezou zeď a připlíží se až k samotnému domu, ale pak se zvedne mlha nebo zavane boční vítr a z výzvy nakonec sejde. Jednou za týden před branou dovážková služba vyloží potraviny a mléko ve vlhnocích papírových taškách a na opačné straně silnice tu a tam zaparkuje elegantní černé auto, které hodinku dvě jen tak stojí, aniž by někdo vystoupil nebo nastoupil. Pochybuju, že na Starlingovic pozemky za poslední desetiletí vkročila cizí noha.

A to znamená, že na opačné straně brány může stát jen jeden jediný člověk.

Poslední z rodu Starlingů žije úplně sám a je to pobledlé stvoření zatracené jednak svým snobským jménem (Alistair, nebo Alfred, nikdo se na tom nedokáže shodnout), jednak svým účesem (tak zanedbaným, když byl naposledy spatřený, že naznačuje politováníhodný životní styl), jednak temnými zkazkami o tom, že jeho rodiče zemřeli podivným způsobem a podivně brzy.⁴

Dědic Špaččího domu ovšem nevypadá jako bohatý poustevník nebo vrah – spíš jako podvyživený havran oblečený do košile, která mu tak docela nesedí, s rameny nahrbenými do švů. Zasmušilou tvář má samý ostrý rys a kost, nos vytrčený jako zobák a jeho rozčuchaným vlasům chybí jen pár centimetrů do muletu. Očima se zabodává do mých.

Začnu si uvědomovat, že na něj ze skrčené pozice zírám jako vačice přistižená při vybírání popelnic u motelu. Nedělala jsem nic nezákonného, ale nemám žádné skvělé vysvětlení, proč těsně po setmění stojím na konci jeho příjezdové cesty, a navíc je tu šance tak padesát na padesát, že je doopravdy vrah, a tak udělám

4 Lynn a Oscar Starlingovi zemřeli někdy v říjnu 2007. Koroner nedokázal určit přesnější dobu smrti; v pitevní zprávě se píše o nešťastném prodlení a jejich „příšerném stavu“.

to, co vždycky dělala máma, když se dostala do úzkých, což bylo dennodenně: usměju se.

„Jé, já jsem si vás vůbec nevšimla!“ Chytím se za srdce a holčičkovsky se zahihňám. „Šla jsem zrovna kolem a říkala jsem si, že se podívám zblízka tady na tu bránu. Je tak propracovaná. No nic, nechtěla jsem vás vyrušit, tak zase půjdu.“

Dědic Špaččího domu mi úsměv neoplácí. Vůbec nevypadá, že by se kdy na něco usmál nebo by se to někdy vůbec mohlo stát, jako by byl spíš vysekaný z hořké skály než narozený obvyklým způsobem. Očima sjede k mojí levé ruce, kde mi krev prosákla přes zmačkaný rukáv a dramaticky skapává z konečků prstů. „Do prdele.“ Neúspěšně se pokusím ruku strčit do kapsy a zabolí to. „No, to nic není. Víte co, předtím jsem zakopla, a...“

Pohne se tak rychle, až sotva stačím zalapat po dechu. Ruka mu vystřelí skrz bránu, popadne tu moji a já vím, že bych mu ji měla vytrhnout – když od patnácti vyrůstáte sami, naučíte se nenechávat cizí chlapy, aby vás popadali za kteroukoli část těla –, jenomže mezi námi je obrovitý visací zámek a jeho kůže je tak teplá a moje tak hrozně studená. Otočí mi ruku dlaní vzhůru a já uslyším tlumené zasyčení, jak se nadechne.

Pokrčím jedno rameno. „To je v pohodě.“ Není to v pohodě: dlaň mám rudě ulepenou a rána je rozšklebená, až mě napadá, že kysličník a vteřinové lepidlo by nemusely stačit. „Brácha mi to ošetří. Čeká na mě, mimochodem, takže bych fakt měla jít.“

Nepustí mě. Já se nevyškubnu. Jeho palec zůstane strnulý těsně nad rozříznutou kůží, aniž by se rány dotkl, a mně najednou dojde, že se mu prsty třesou, jak v nich drží moje. Možná je to ten typ, co omdlívá při pohledu na krev, nebo možná excentričtí poustevníci nejsou zvyklí na to, že by jim mladá ženská zakrácěla celou vjezdovou bránu.

„Není to nic vážného.“ Normálně se s upřímností neobtěžuju, leda tak vůči Jasperovi, ale cítím k němu nějaký soucit. Nebo je to

možná podobnost: je zhruba tak starý jako já, nedostatečně oblečený a roztřesený, a nenávidí ho půl města. „Fakt jsem v pohodě.“

Vzhledně, a když se mu podívám do očí, najednou se strašidelnou jistotou vím, že jsem se pletla. Ruce se mu netřesou nervozitou ani zimou – třesou se vzteky.

Kůži má odkrvenou doběla, napnutou přes chmurné kosti v obličej, a se staženými rty cení zuby jako zvíře. Oči má černé jako nejtemnější jeskyně.

Odskočím vzad, jako by do mě strčil, na úsměv zapomenu a nezraněnou rukou šátrám v kapse po klíči od motelového pokoje. Je sice vyšší než já, ale vsadila bych prachy, že umím být zákeřnější.

Jenomže on neotevře bránu. Nahne se blíž, až čelo pevně přitiskne k železu, a zbělelými prsty svírá mříž. Moje jasně červená krev se mu lepí na kloubky.

„Uteč,“ zachraptí.

Utíkám.

Rychle a odhodlaně, s levou rukou sevřenou těsně u hrudi, jak mě pořád bolí, ale není už tak studená jako předtím.

Dědic Špaččího domu ji sleduje, jak utíká pryč, a nelituje toho.

Nelituje toho, jak mu vytrhla ruku z dlaně, ani toho, jak se po něm prudce ohlédla, než vyrazila, očima tvrdýma a plochýma jako zatlučené hřebíky. A už vůbec nelituje toho, jak náhle zmizel ten zářivý, smělý úsměv, který od začátku nebyl opravdový.

Chvilku se pere s neklidným, absurdním nutkáním na ni křiknout – *počkej*, mohl by říct, nebo dokonce *vrať se* –, než si připomene, že ani trochu nechce, aby se vracela. Chce, aby utekla a utíkala dál, tak rychle a daleko, jak jen dovede. Aby si sbalila věci, koupila si u stánku na zastávce lístek na dálkový autobus a odjela z Edenu, aniž by se jedinkrát ohlédla.

To samozřejmě neudělá. Dům ji chce – a dům je zatvrzelý. Její krev už se stačila vytrátit z brány, jako by ji olízal neviditelný jazyk.

On sám netuší, proč dům chce zrovna tuhle holku: pihovatou, vyhublou, s křivými zuby a džíny děravými na kolenou, naprostou nezajímavou, až na ty ocelové oči. A možná to, jak se mu postavila. On je koneckonců duch, pověra, zkazka, která se vypráví šepetem poté, co šly děti spát, a ona byla promrzlá a poraněná a úplně sama v houstnoucí tmě – a stejně před ním neutekla, dokud jí to neřekl. Dům měl vždycky v oblíbě odvahu.

Jenomže Arthur Starling přísahal na hrobě svých rodičů, že bude posledním pánem Špaččího domu. Má spoustu chyb – je zbabělý, pošetilý, zoufale neúspěšný –, ale rozhodně k nim nepatří, že by nedržel slovo. Nikdo další už nebude po nocích vzhůru, aby zaslechl každé škrábnutí pařátu a zasupění dechu. Nikdo další už nestráví celý život bojem v neviditelné válce, ze které vzhází jen tiché vítězství nebo příliš vysoká cena prohry. Nikdo další už po něm nepřevezme meč rodu Starlingů.

Rozhodně ne nějaká vychrtlá holka s tvrdýma očima a prolháným úsměvem.

Arthur odlepí čelo od brány a odvrátí se s rameny tak nahrbenými, že by na něj jeho máma mhouřila oči, kdyby ještě nějaké oči k mhouření měla.

Chůze zpátky k domu trvá déle, než by měla, cesta se stáčí a svíjí mnohem víc, povrch je hrubší a tma temnější. Než překročí vstupní práh, rozbolí ho nohy.

Zastaví se a opře rukou o zárubeň. Na kůži mu zasychá její krev a po vločkách se odlupuje. „Nech ji být,“ řekne tiše. Už roky se nijak zdvořile neoslovovali, ale z nějakého důvodu cítí potřebu dodat strohé, rezervované: „Prosím.“

Podlahová prkna vržou a sténají. V nějaké vzdálené chodbě uraženě prásknou dveře.

Arthur se odšourá nahoru, a i když padne na postel celý oblečený, pořád se třese, jak napůl očekává, že mu začne nějaká zlomyslná trubka kapat přímo na polštář nebo uvolněná okenice arytmiicky práskat do parapetu.

Místo toho přijdou jenom sny. Jako vždycky, ty proklaté sny.

Je mu pět a dům je úhledný a zdravý. Žádné praskliny v omítce, žádné zlámané balustry ani kapající kohoutky. Pro Arthura to spíš než dům je celá země, nekonečná mapa plná tajných místností a rozvrzaných schodišť, podlahových prken zastíněných listovím a křesel vybledlých od slunce. Každý den chodí objevovat, posilněný chlebem s arašídovým máslem a marmeládou, který mu vždycky připraví táta, a každou noc ho uspává zpěv špačků. Ani netuší, jak je vlastně osamělý.

Je mu osm a máma mu obtáčí prsty kolem jílce meče. Narovná mu chabá zápěstí, když chtějí povolit. *Máš náš domov rád, že ano?* Tvář má vážnou a unavenou. Vždycky byla unavená. *Za to, co máš rád, musíš bojovat.*

Arthur se probudí celý zpocený a už znovu neusne. Dívá se z kulatého okna svého podkrovního pokoje, sleduje stříbřité chvění stromů, myslí na svoji matku a na všechny paní a pány domu před ní – a na tu holku.

Jeho poslední nadějnou myšlenkou před svítáním je, že v sobě měla jistou chytrost, mazanost, a že přece jenom ten největší hlupák by se do Špaččího domu vracel.

3

Už nikdy, nikdy – ať jsem sebevíc osamělá a sebevíc unavená, ať světlo prosvítá mezi stromy sebekrásněji – se ke Špaččímu domu nevrátím. Jeho hlas mě pronásleduje celou cestu až do motelu, duní mi v uších jako druhý tep: *uteč, uteč, uteč*.

Utichne, až když vstoupím do jemného světla lampy v pokoji číslo 12, udýchaná a roztřesená, a z bot mi na koberec opadává břečka.

Jasper mě pozdraví, aniž si sundá sluchátka, a dál upírá pozornost k černobílým záběrům videa, které zrovna edituje. „Trvalo ti to věčně, tak jsem si dal poslední pikantní kuřecí ramen. Kdo pozdě chodí, sám sobě...“ Vzhledne. Stáhne si sluchátka na krk a samolibý výraz se mu vytratí z obličeje. „Co se ti stalo?“

Opřu se o dveře a doufám, že vypadám spíš nonšalantně než na pokraji zhroutění. „Fakt si myslíš, že bych nechala poslední pikantní kuře jen tak na očích? Mám vlastní zásoby.“

„Opal...“

„A nikdy ti neřeknu, kde. Radši smrt.“

„Co se stalo?“

„Nic. Jenom jsem se cestou domů trochu proběhla.“

„Ty ses... *proběhla*... cestou domů.“ Slovo *proběhla* natahuje do tří nevěřicných slabik. Pokrčím rameny. Dlouze se na mě zadívá se semknutými rty a pak se ostentativně zahledí na podlahu vedle mě. „A to, co z tebe kape všude po koberci, to bude asi kečup, že jo?“

„Ne.“ Strčím si tu zatracenou levou ruku do kapsy u mikiny a zamířím do koupelny. „Sriracha.“

Jasper dupe a huláká a vypouští mým směrem vágní výhrůžky, ale já zapnu větrák a sprchu a on to nakonec vzdá. Svezu se na záchodové prkénko a nechávám třes, aby mi z nohou přešel až k ramenům a do konečků prstů. Asi bych měla panikařit, vztekat se nebo být aspoň zmatená, ale jediný pocit, který v sobě dokážu najít, je otupělá ukřivděnost, jako když se mnou někdo vyjebal a mně se to moc nelíbilo.

Představa námahy, která by byla nutná, kdybych se měla doopravdy vysvléct a vlézt do sprchy, mě zmáhá, a tak si jen stáhnou mikinu a strčím ruku pod proud vody, dokud neodtéká do odpadu víceméně čistá. Rána není tak hluboká, jak mi připadalo, je to jen nepravidelné říznutí přes čáry života a lásky. (Nedám na čtení z dlaně, ale máma tyhle pitomosti hltala. Zapomínala na termíny soudních řízení a třídních schůzek, ale naše astrologické mapy znala z paměti.)

Vyliju si na ránu půl lahvičky kysličníku a pátrám po náplasti, která by ji dokázala přiměřeně zakrýt. Nakonec odtrhnu několik pásů látky ze starého prostěradla a omotám si je kolem dlaně, jako když jsem jednou Jasperovi pomáhala s kostýmem mumie na Halloween.

Když zase otevřu dveře, v pokoji je tma a na stěny dopadají přes žaluzie pruhy světla z parkoviště. Jasper je v posteli, i když nespí doopravdy – kvůli astmatu chrápe –, ale stejně se vplížím do své postele, jako by spal.

Poslouchám ho, jak poslouchá mě, a snažím se nevšímat si pulsování v ruce a nepřipomínat si pohled těch černých očí do mých.

„Jsi v pořádku?“ Jasperův hlas zakolísá a ve mně to vzbuzuje nutkání vlézt si k němu do postele a usnout, zády přitisknutí k sobě, jako jsme to dělávali, když jsme tu ještě na dvě postele byli tři. I potom, když začaly ty sny.

Místo toho jenom pokrčím rameny směrem ke stropu. „Vždycky jsem v pořádku.“

Polyester zašustí, jak se otočí čelem ke zdi. „Lhaní ti docela jde...“ Lhaní mi jde *fantasticky*. „Ale lži jsou pro ostatní. Ne pro rodinu.“

Z té nevinnosti se mi chce smát, nebo možná spíš brečet. Ty největší lži jsou vždycky pro lidi, které nejvíc milujete. *Postarám se o tebe. Bude to v pohodě. Všechno je v pořádku.*

Ztěžka polknu. „Všechno je v pořádku.“ Jeho nevěřícnost je hmatatelná, jako by z druhé strany místnosti proudil chlad. „Každopádně už je po všem.“ Nevím, jestli tomu věří on, ale já ano.

Až do toho snu.

Je jiný než ostatní. Ty ostatní jsou zalité jemným, sépiovým světlem, asi jako stará domácí videa nebo napůl zapomenuté příjemné vzpomínky. Tenhle je jako skok do ledové vody za horkého dne, jako přechod z jednoho světa do druhého.

Jsem zpátky u brány Špaččího domu, jenomže tentokrát visací zámek spadne a brána se přede mnou otevře dokořán. Kráčím potměšlým hrdlem příjezdové cesty, trní mě chytá za rukávy a stromy mi vlétají prsty do vlasů. Špaččí dům se ze tmy vynoří jako zvíře z doupěte: páteř sedlové střechy, křídla ze světlého kamene, věž s jediným jantarovým okem. U nohou se mu jako ocas stáčí prudké schodiště.

Vstupní dveře jsou taky odemčené. Proženu se přes práh do bludiště zrcadel a oken, chodeb, které se rozvětvují, dělí a krouží, schodišť vedoucích do prázdných stěn nebo zavřených dveří. Jdu rychleji a rychleji, prorážím každé dveře a spěchám k dalším, jako by tu bylo něco, co zoufale potřebuju najít.

Jak se dostávám hlouběji, vzduch je chladnější a vlhčí. Z podlahových prken vzlíná bledá mlha a obtáčí mi kotníky. V nějakém okamžiku si uvědomím, že běžím.

Vrhnou se dolů padacími dveřmi a sbíhám po kamenných schodech níž a níž. Po podlaze se táhnou kořeny jako žíly a mě

napadá zmatená myšlenka, že musí patřit samotnému domu, jako kdyby trámy a hřebíky mohly časem ožít.

Neměla bych v té temnotě nic vidět, ale vidím, jak schody najednou končí u dveří. Jsou to hrubé kamenné dveře se zkříženými stříbrnými řetězy. Na nich visí další zámek. Je odemčený. Dveře jsou pootevřené.

Škvírou z nich proudí studená mlha a já se zvláštní odevzdaností snů vím, že jsem přišla pozdě, že už se stalo něco strašného.

Natáhnu se po dveřích přidušená žalem, kterému nerozumím, vykřiknu jméno, které neznám...

A pak se probudím. V puse cítím chuť slz a ve spánku jsem musela zatínat pěsti, protože mi obvazy prosákla krev a vytvořila louži okolo levé ruky.

Ještě je tma, ale navléknu si džíny ze včerejška – nohavice pořád vlhké od břčky, kapsy plné nakradených drobných – a vyklouznu ven s rezervním spacákem přehozeným přes ramena. Sednu si se zády opřenými o blok betonu, nechám si na klín vyhlédnout kočičí potvoru, která střídavě přede a vrčí, a čekám, až vyjde slunce a můj sen se vypaří jako všechny ostatní.

Jenomže on se nevypaří. Zůstává se mnou jako urputná rýma, usazuje se mi hluboko v hrudi. Celý den cítím na ramenou tlak neviditelných stěn a tíhu trámů nad sebou. Rozfoukané listí vytváří na chodníku tapetový vzor a odřené lino v Tractor Supply mi pod nohama vrže jako staré dřevo.

Tu noc zůstanu vzhůru moc dlouho a ve světle lamp na parkovišti si čtu historický milostný román ve snaze vypudit z hlavy ten dům, nebo se aspoň zbavit toho bolestného, nesmyslného smutku. Jenomže jakmile usnu, ten sen se mě znovu zmocní a táhne mě těmi samými spleťnými chodbami a zkroucenými schodišti až k těm samým odemčeným dveřím.

Šest a půl dne poté, co jsem od Špaččího domu utekla, se k němu vrátím.

Takhle – neměla jsem to v plánu. Hodlala jsem do práce a z práce chodit tou o kilometr delší trasou až do konce svého života, jen abych se nikdy nedostala na sto metrů od Starlingovic pozemků. Hodlala jsem se vozit s Lacey nebo třeba ukrást kolo. Nejsem žádný zbabělec, ale Jasper mě donutil zhlédnout dost hororů na to, abych poznala varovný signál, když mě popadne za ruku a řekne mi, abych utíkala.

Jenomže po šesti nocích mizerného spánku – následovaných šesti a půl dny Jasperových starostlivých pohledů, dlouhých cest do práce, spatřování řad oken v koupelnových zrcadlech a neustálého ohlížení přes rameno po dveřích, které neexistují – to vzdám. Jsem unavená, trochu panikařím a došla mi stará prostěradla k trhání na obvazy, protože ta rána na dlani se mi prostě nehodlá zacetit.

A tak jsem tady a o pondělní přestávce na oběd zírám na bránu Špaččího domu.

Brána na oplátku zírá na mě a v chladném denním světle nejsou její zvířecí tvary ničím jiným než kusy železa. Olíznu si rty, napůl vyděšená a napůl něco jiného. „Sezame, otevři se. Nebo tak něco.“

Nic se nestane, samozřejmě že se nic nestane, protože tohle není nějaká moje knížka pitomých pohádek a nic jako kouzelné formule ani domy, ve kterých straší, neexistuje, a i kdyby existovalo, nemělo by to nic společného s někým jako já.

Zadívám se na svou levou ruku, dnes ráno čerstvě obvázanou, a pak vzhlednu k silnici jako člověk, který se chystá udělat něco směšného a nechce, aby ho přitom někdo viděl.

Okolo mě projede supící pickup. Zlehka mu zamávám, jako bych říkala, že tu není nic k vidění, a ve zpětném zrcátku zachytím odvrácené oči. Tomuhle městu jde odvrácení zraku parádně.

Auto zmizí za zatáčkou a já si odmotám bílý plátěný obvaz – rána je pořád stejně velká a rozšklebená jako před šesti dny a pořád z ní vytéká vodová krev – a přitisknu dlaň na vjezdovou

bránu. Ucítím povědomé nadšení, jako když v davu zahlédnete známou tvář, a brána se otevře.

Srdce mi dvakrát zaduní. „Jasně.“ Nejsem si jistá, jestli mluvím sama k sobě nebo k té bráně. „Jasně, co by ne.“

Nejspíš tu prostě jsou nějaká čidla pohybu, kamery nebo systém táhel nebo to má nějaké jiné naprosto racionální vysvětlení. Ale úplně racionálně se necítím. Připadám si jako na začátku mysteriózního románu, kde v duchu na kurážnou hlavní hrdinku ječíte, aby zdrhla, ale zároveň tak nějak doufáte, že to neudělá, protože chcete, aby se příběh rozvinul.

Krátce se nadechnu a vkročím branou na území Starlingů.

Příjezdová cesta vypadá, jako by nikdy nebyla vydlážděná, ba ani vysypaná štěrkem. Je to jenom dvojice brázd vyrytých pneumatikami do červeného jílu s nepravidelným pruhem vypelichané trávy uprostřed. V proláklínách se drží kaluže dešťové vody, v nichž se bělavá zimní obloha odráží jako rozsypané střepy rozbitého zrcadla. Shora se k cestě tlačí stromy, jako by se chtěly zahlédnout na hladině. Ze stromoví na mě pableskují vlhké černé oči ptáků.

V mých snech je tahle cesta temná a zkroucená, ale ve skutečnosti zajdu za první oblouk a uvidím ho.⁵

Špaččí dům.

Okna má jako zastřené oči nad ztrouchnivělými parapety. Z okapů visí prázdná hnízda. Základy jsou popraskané a stojí šikmo, jako by celá stavba klouzala do otevřené tlamy země. Kamené zdi jsou pokryté holými, pokroucenými šlahouny nějaké popínavé rostliny – nejspíš zimolezu, kterému schází možná jen televizní znělka k tomu, aby nabyl vědomí a domáhal se krmení. Jediná známka, že uvnitř někdo bydlí, je pomalé stoupání dřevem syceného kouře z nahnutého komína.

5 Satelitní snímky pozemku jsou naprosto nespolehlivé. Když adresu napíšete do telefonu, objeví se vám jenom břidlicové střechy a rozmazaná, nepolapitelná zeleň, která se pod žádným úhlem nedá zaostřit.

Racionální část mé mysli rozeznává, že tohle sídlo je ruina a ohavnost, kterou by měla hygienická stanice zatratit a nechat shodit do nejbližší propadliny po těžbě. Ta méně racionální část ale myslí na každý film se strašidelným domem, jaký jsem kdy viděla, a na každou knižní obálku s bílou kráskou utíkající od sídla rýsujícího se na pozadí.

Ještě míň racionální část mě je zvědavá.

Ani nevím proč – možná mi ten tvar připomíná nějakou ilustraci z knížky E. Starling, ty podivné úhly a hluboké stíny jako špatně strážené tajemství. Možná mám prostě slabost pro všechno zanedbané a opuštěné.

Schody před domem jsou zanesené lepkavým černým listím. Vstupní dveře stojí v impozantním oblouku a kdysi možná byly červené nebo hnědé, ale teď mají nijakou barvu odpoledního deště. Jejich povrch je poškrábaný a flekatý a až zblízka si všimnu, že jsou do dřeva hrubě vyřezané drobné tvary. Jsou jich stovky – podkovy, zkroucené kříže a otevřené oči, spirály, kruhy a deformované ruce, které tvoří dlouhé řady jako hieroglyfy nebo řádky kódu. Některé skoro poznávám z máminých tarotových karet a astrologických diagramů, ale většina z nich je mi cizí, asi jako znaky abecedy, kterou neumím číst. Působí vyšinutě, je v nich jakési zoufalství, které mě varuje, abych utekla, než skončím rituálně státá nebo obětovaná na kamenném oltáři ve sklepe.

Místo toho přikročím blíž.

Zvednu ruku a třikrát na dveře Špaččího domu zaklepu. Dám mu několik minut – napadne mě, že asi chvíli potrvá, než se zvedne od svého dumání nebo číhání nebo co to tam vlastně pořád dělá –, než to zkusím znovu. Přeslapuju v napadaném listí, přemýšlím, jestli někam neodjel, a potom jestli má vůbec řidičák. Marně se pokouším představit si ho, jak trénuje podélné parkování s panem Colem na místě spolujezdce.

Chystám se zaklepat potřetí, když se dveře prudce otevrou, vyvalí se z nich teplo a stojí v nich on.

Dědic Špaččího domu je na denním světle ještě ošklivější: těžká, zploštělá obočí mu visí nad křivým nosem a jeho oči připomínají důlní šachty vyhloubené do křídového útesu. Vykulí je na mě.

Čekám, že řekne něco normálního, třeba *Dobrý den* nebo *Můžu vám nějak pomoci?*, ale on na mě jenom zírá v mém zděšení jako chrlíč na katedrále.

Nasadím bezstarostný úsměv. „Dobré dopoledne! Nebo asi spíš odpoledne. Už jsme se viděli, ale říkala jsem si, že se příjdu představit. Jmenuju se Opal.“

Několikrát zamrká na moji napřaženou ruku. Místo aby mi s ní potřásl, založí si ruce na prsou. „Mám pocit,“ zaskřehotá, „že jsem vám řekl, abyste utekla.“

Usměju se o něco víc. „Poslechla jsem.“

„Myslel jsem, že ,a už se nevracejte‘ vyplynulo z kontextu.“

Hlas má tak suchý, tak totálně ztrhaný, až se mi na chvílku zkříví úsměv. Vyžehlím ho. „No, omlouvám se, že vás obtěžuju, ale přišla jsem, protože...“ *Protože mě ten váš prokletý dům straší.* „Protože si dělám online kurz architektury a doufala jsem, že tady pořídím pár fotek pro svůj projekt?“ Ani nevím, jestli místní vyšší odborná škola nabízí online kurzy o architektuře, ale připadá mi to jako dobrá záminka, proč se tady porozhlédnout, vyhnat si z hlavy ten snový dům a nahradit představy obyčejností zašpiněných tapet a rozvrzaných schodů.

„Chcete si tu pořádit... fotky. Kvůli...“ Jeho zamračení se ještě o něco prohloubí. „Kurzu architektury.“

„Jo. Můžeme si promluvit uvnitř?“

„Ne.“

Vyzkouším to lehce teatrální zachvění, po kterém mi muži obvykle omotávají kolem ramen svoje svetry. „Tady venku je docela chladno.“ Ve skutečnosti je pekelná zima, jeden z těch hnusných únorových dní, kdy slunce vlastně doopravdy ani nevyjde a vítr má bílé zuby.

„Hmm,“ řekne a skoro u toho skřípe zuby. „Tak to jste si měla vzít kabát.“

Stojí mě hodně námahy udržet svůj hlas sladký a připitomělý. „Heleďte, potřebuju jenom pár fotek. Prosím?“ Ukážu na dům, do chodby mizící v pavučinách a stínech za obrysem jeho ramen. Oči-ma sleduje moji ruku a zastaví se u lesku čerstvé krve. Schovám si ji do zástěry.

Jeho pohled se mi znovu upře do tváře. „Ne,“ zopakuje, ale tentokrát to zní skoro omluvně.

„Přijdu zase zítra,“ vyhrožuju. „A pozítří a znovu a znovu, dokud mě nepustíte dovnitř.“

Dědic Špaččího domu mi věnuje další dlouhý, šeredný pohled, jako by očekával, že odpeláším zpátky po příjezdové cestě, když na mě bude dostatečně nepříjemný, jako by mi osm let v malo-obchodu nedalo páteř z cukru a oceli.

Pomalou napočítám do deseti. Někde nad námi práskne otevřená okenice.

Zdá se, jako by se pral sám se sebou, kroutí se mu rty, než řekne: „Stejně by to... nepomohlo.“ Přemýšlím, jestli může něco tušit o těch snech, o tom, jak se v noci budím se slzami stékajícími po spáncích a cizím jménem na rtech. Jestli se to už někdy stalo někomu jinému.

Naježí se mi chlupy na rukou. Držím svůj hlas v rozumném tónu. „A co by *pomohlo*?“

„Já nevím.“ Z výrazu jeho rtů se mi zdá, že nemá rád, když něco neví. „Možná kdybyste tomu dala čas...“

Podívám se na mobil a zpod kapuce mi vyklouzne pramen vlasů. „No, za dvacet minut musím být zpátky a zítra mám dvojistou směnu.“

Zamrká na mě, jako by netušil, co je to směna a proč by ji někdo zdvojoval.

Pak jeho oči sklouznou někam doleva od mých a zaměří se na tu zbloudilou kadeř.

Okraje nosních dírek mu zbělají. Najednou jako by nebyl z kamene, ale z nehybné vody, a já vidím, jak mu po hladině přelétají vlnky emocí: děsivé podezření, šok, smutek, propastná provinilost.

Mám pocit, že začne řvát, syčet nebo si v záchvatu šílenství trhat vlasy, a nevím, jestli běžet k němu, nebo pryč – ale on jenom ztěžka polkne a zavře oči.

Když je otevře, jeho tvář je už zase dokonale bezvýrazná. „Nebo možná, slečno...?“

Máma si příjmení vybírala podle nálady (Jewell Star, Jewell Calamity, Jewell Lucky). Já se obvykle držím spíš obyčejných irských nebo skotských jmen (McCoy, Boyd, Campbell), která mi ladí s barvou vlasů, ale z nějakého důvodu teď odpovím: „Prostě Opal.“

Jemu se to očividně moc nelíbí. Zkroučí rty, než dosáhne kompromisu: „Slečno Opal.“ Odmlčí se a dlouze vzdychne, jako bych pro něj se svou zástěrou z Tractor Supply byla nepředstavitelně tíživým břemenem. „Možná bych vám mohl nabídnout práci.“

4

Arthur těch slov zalituje, jen co mu vyklouznou ze rtů. Kousne se do jazyka, docela silně, aby neřekl něco ještě horšího.

„Práci?“ Ta holka – Opal – mluví radostným hlasem, ale oči upřené na něj má kovově studené. „Co bych dělala?“

„Hmm.“ Arthur zváží a zavrhne několik příšerných nápadů, než v klidu odpoví: „Domácí práce.“ Na chvíli se nad tou formulací zamyslí – existoval někdy domov, který by vyžadoval tak pracné udržování jako tenhle? – a otřese se. „Chci říct úklid.“ Pohrdavě mávne rukou k podlaze, která je pod geologickými vrstvami špíny a prachu takřka neviditelná.

Ta špína ho nijak zvlášť netrápí – je to jedna z jeho mnoha zbraní v dlouhé a malicherné válce mezi ním a domem –, ale její odstranění by mohlo posloužit několika účelům: dům by se mohl tou pozorností trochu ukonejšit, uklidnit falešným příslibem slibnější nové paní, tu holku by mohla dřina odehnat a on by jí mohl splatit aspoň kousek z toho příšerného dluhu, který si u ní vytvořil.

Arthur ji předtím večer nepoznal, jak měla vlasy schované pod kapucí od mikiny, ale teď si vybavuje, jak jí padaly ke krku, jak se jí lepily na bledé tváře a promáčely mu košili. Nerozeznal jejich barvu, dokud zpoza rohu nepřijela první sanitka. V náhlé záři čelních světel se v jeho náruči její vlasy proměnily v žhoucí uhlíky nebo pole vlčích máků rozkvetlých v nepatřičné roční době.

Napadne ho, že to, jak se mu dnes zjevila na prahu, může být součást nějaké dlouho a pečlivě plánované pomsty, že možná byla zásadní chyba pozvat si ji domů, ale její výraz je pořád ledový a nedůvěřivý. „To je milý,“ řekne opatrně. „Ale já už práci mám?“

Arthur na ni luskne prsty. „Platil bych vám, samozřejmě.“

V očích se jí chladně zablýskne, jako když dopadne světlo na čerstvě vyraženou minci. „Kolik?“

„Kolik si řeknete.“ Starlingovic jmění se během let značně smrškló, ale Arthur už ho moc dlouho potřebovat nebude a dluh, který má vůči ní, ani nejde v dolarech vyčíslit. Byla by v právu, kdyby po něm požadovala, aby skočil do Bahenky s kapsami plnými kamení, ať už si to uvědomuje, nebo ne.

Opal nadhodí částku a zvedne bradu v prazvláštně vyzývavém gestu. „A to za týden.“

„Fajn.“

Očekává další úsměv, možná i opravdový – soudě podle stavu jejich bot a trčících kostí na zápěstích by se jí ty peníze hodily –, ale ona místo toho udělá skoro neznatelný krůček vzad. Ztiší hlas a nasadí tak ostrý tón, až by si přál, aby udělala těch kroků vzad ještě pár. „To má být vtíp?“

„Ne?“

Nezdá se, že by se Opal ulevilo. Očima mu přelétne po tváři, jako by hledala lži. „Jenom úklid. Nic víc.“

Arthur si připadá jako herec, jehož kolegyně se odchýlila od scénáře. „No, možná bude někde potřeba trocha práce navíc. Dům je teď trochu zanedbaný.“ Chybějící okenní tabulkou opuštně hvízdá vítr. Arthur zaryje patu do podlahy. Vítr utichne.

Chtěla by říct ano. Vidí to na jejím držení těla a hladovém výrazu tváře, ale odvěti mu jasně: „Myslím nic *jiného*.“ Zírá na ni. Ona si olízne spodní ret. „Nic pro vás.“

„Obávám se, že nechápu, jak to myslíte.“

Opal od něj odvrátí zrak a zamžourá do prázdna někde nad jeho levým uchem. „Hele, když bohatěj chlap nabídne mladý

ženský zničehonic spoustu peněz, a ani se nezeptá na její praxi v úklidu – v motelu uklízím pokoje už roky, ne že by vás to teda zajímalo –, tak má ta mladá ženská důvod se ptát, jestli od ní nečeká něco víc než uklízení. Jestli třeba nemá nějakou slabost pro rzrky.“ Rozpačitě si zastrčí vlasy zpátky pod kapuci. „Jestli ve skutečnosti nečeká, že s ním bude š...“

„*Panebože, ne.*“ Arthur by si přál, aby mu u poslední slabiky nebyl přeskočil hlas. „To není... já nechci...“ Na drtivě potupný okamžik zavře oči.

Když je zase otevře, Opal se usmívá. Pomyslí si, že je to nejspíš jediný opravdový úsměv, který u ní kdy viděl: s mazaně zahnutými rty, jízlivý a ostrý jako břitva. „Tak to jo. Beru.“ Chodbou zavane vlna tepla vonícího po pálení dřeva a vistárii a vzdychne dveřmi ven. Opal se usměje doširoka a ukáže tři křivé zuby. „Kdy mám začít?“

Arthur vydechne. „Zítřa, jestli chcete.“

„Máte tady na úklid vybavení?“

„Ano.“ Je si celkem jistý, že pod nějakým z umyvadel jsou lahve jakéhosi modrého spreje a ve vaně ve druhém patře leží mop, ačkoli ani jedno z toho sám nikdy nepoužil. Není si ani jistý, jestli to někdy udělali jeho rodiče – každopádně dům tehdy býval nablýskaný.

„Jakou mám pracovní dobu?“

„Můžete přijít kdykoli po rozednění a odejít před západem slunce.“

Po tváři jí přeběhne ostražitost jako liška, která hned zase zmizí. „To je fakt extrémně normální způsob, jak vymezit pracovní dobu. Tak se uvidíme zítřa.“

Otáčí se k odchodu a Arthur vyhrkne: „Počkejte.“

Vytáhne z kapsy řinčící kovový kroužek. Visí na něm tři klíče, ačkoli by měly být čtyři, každý z nich s dlouhými černými zuby a písmenem *S* stylizovaným jako had. Arthur jeden klíč z kroužku sundá a podá ho Opal. Ta sebou škubne a on si

pomyslí, že se ho bojí mnohem víc, než předstírá, a mnohem méně, než by měla.

Zhoupane klíč na prstu. „Od brány. Neztraťte ho.“

Vezme si ho od něj, aniž se dotkne jeho kůže. Arthur přemýšlí, jestli má pořád tak ledové ruce a proč se neobtěžuje pořádně obléct.

Opal přejede palcem po dřívku klíče a koutek rtů se jí zahne trochu moc posmutněle na to, aby vytvořil úsměv. „Přesně jako v té knížce, co?“

Arthur cítí, jak tuhne. „Ne.“

Pokusí se jí zabouchnout dveře před nosem, ale nezacvaknou se. Zničehonic se zaseknou, jako by se za těch pár minut, kdy byly otevřené, vydula zárubeň nebo zkroutila podlaha.

Opal strčí do škvíry obličej. Dům jí na kůži vrhá modré stíny a utápí v nich její pihy. „Jak se jmenujete?“

Arthur se zamračí. Ona se nestydatě opře ramenem o zárubeň, jako by byla odhodlaná si počkat, a jemu dochází, že celý tenhle absurdní plán počítá s předpokladem, že Opal je ten typ člověka, co se dokáže poučit a nechat věci plavat. Příliš pozdě teď uvažuje, jestli neudělal chybu.

„Arthur,“ odpoví a slabiky vlastního jména mu mezi rty zní cize. Nedokáže si vybavit, kdy ho naposledy vyslovil nahlas.

Naposledy zahlédne její tvář, ty ostražitě oči a rychlý tep na krku, ten prokletý pramen vlasů, který jí znovu vyklouzne zpod odrbané kapuce – rusých jako jíl, jako rez –, a dveře se prudce uvolní.

Západka spokojeně zacvakne a Arthur je ve Špaččím domě zase sám. Nevadí mu to – po určitém počtu let se samota stává tak hustou a zatuchlou, až svým způsobem dělá společnost, která se plíží a svíjí za patami –, ale chodba teď působí prázdně. Stěny se opuštěně naklání a prach visí ve vzduchu jako popel.

„Zítřa,“ řekne tiše. Smítka prachu zatančí.